

Stat, der burde falde bort. Det er Grunden til, at man nægter at forhandle om Forslagene; thi det kalder jeg at nægte Forhandling, naar Mindretallet til Slutning siger, at det Høieste, de overhovedet kunde indlade sig paa, er at henstille til Ministerens Overveielse, om det ikke var ønskeligt, om der kunde gjøres et Forsøg paa at forandre i det Mindste nogle Toldsatser af dem der ere mest trykkende for Handel, Omsætning og den fattige Befolkning. De beslutte sig ikke en Gang til en Dagsorden, ikke en Gang til en Opfordring, men de „henstille“ til Ministeren, om det ikke kunde være ønskeligt. Jeg antager, at Ministeriet vil svare de Herrere — det vilde jeg gøre, hvis jeg var Minister —: Ja, det vide vi nok, men der er saa Meget, der er ønskeligt, saa det bliver der ingen Ting af; det Svar have de for tjent, naar de stille et saadant Forslag. Betænkningen ender med at sige, at Mindretallet gjør ingen Indstilling, og dermed har man nægtet at forhandle om den Sag. (Modsigelse.) Det vil overalt gjøre det Indtryk. Jeg tror ikke, det kan nytte at disputere om det. De andre ærede Medlemmer, der have forsvaret Bisneriet paa dette Omraade, er det naturligtvis ikke gaet bedre. Det ærede Medlem fra Veile (Berg), der naturligtvis støttede Ministeriet i Dag i denne Sag her, skal jeg lade være udenfor, da han selv har erklæret, at han kun talte under Forudsætning af, at vi befandt os i konstitutionelle Tilstande, og da jeg tror, at det ærede Medlem endnu er enig med os i, at disse Tilstande ikke ere konstitutionelle — saavidt jeg veed, har det ærede Medlem indtaget det Standpunkt overfor Finansloven, at han overhovedet ikke kan bevilge den paa Grund af, at vi leve under ganske ukonstitutionelle Tilstande — maa jeg betragte det som sagt under Forudsætninger, der ikke ligge for, og skal derfor ikke komme nærmere ind paa den Betragtning. Med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds er det noget Andet, thi han forhandler ikke blot i dette Tilfælde her, men altid under Forudsætning af, at vi leve paa konstitutionel Grund. Jeg har for nogen Tid tilbage omtalt nogle Udtalelser af ham — og jeg skylder ham at komme tilbage dertil i Dag — fra et Møde i Slutningen af forrige Aar, hvor han har udtalt sig om, at han var ret glad ved at vide, hvor skjønt det var for ham og hans Meningsfæller at leve i den faste Forvisning, at de vare dog indenfor Grundloven; han beklager haardt Oppositionen, som mener, at vi ere udenfor Grundloven, at vi leve under Tilstande, som ikke blot ere ganske ukonstitutionelle, men

som der heller ikke er nogen Udsigt til for det Første ville blive anderledes, og hvor man føler et Tryk, som man maaske ikke vilde under konstitutionelle Tilstande; thi jeg kan ikke se, der var Mening i at bruge en Taktik, som passer til Forhold, der ikke ligge for. Altsaa, det ærede Medlem er ikke i den beklagelige Tilstand. Han siger, det maa være haardt for os, der ere udenfor Grundloven, men „vi“ føle os rolige og glade ved at være indenfor den. (Udfrydelse af Scharling) So, efter Referaterne, jeg svarer jo ikke for dem, de kunne være urigtige. Jeg har nævnt denne Artikel før — det var vistnok ved Tillægsbevillingslovens Forhandling — men kom dengang til at gjøre det ærede Medlem nogen Uret og Lovede ham da at gjøre den god igjen, hvis jeg kom til bedre Erkjendelse, og derfor vil jeg nu benytte Leiligheden til i Dag at sige, at ganske saadan, som jeg dengang troede, har det ærede Medlem ikke udtalt sig. Han sagde nemlig, at der var for Tiden i Venstre en lumft og underfundig Plan, som gik ud paa at lade Millionerne rulle, for at Grundlaget efterhaanden skulde blive rykket bort fra den nuværende provisoriske Regjering, og den da blive tvungen til dette efter det ærede Medlems Mening, overordentlig Grundlovstridige, at henvende sig til den lovgivende Forsamling om Penge, og overfor en saadan skummel Manøvre maatte Ministeriet passe paa — siger han — og for et længere Næremaal lægge en fast og bestemt Plan for at passe paa, at de ikke skulde blive tvungne til noget saa ukonstitutionelt som at henvende sig til den lovgivende Forsamling om Penge. Det var Motivet: Altsaa ikke for at værne om Fæstningen, men for at værne om Forsætningen, og da jeg indrømmer, at baade den Maade, hvorpaa de forsvare Landet og værne om Forsætningen er mig høist ubegribelig, skal jeg ikke indlade mig paa en Kritik deraf. Jeg skal altsaa indrømme det ærede Medlem, at det var for at værne om Grundloven og ikke om Landet, at han anbefalede Regjeringen en saadan Plan, men hvad forøvrigt Konsekventerne eller Resultaterne angik, vare de de samme. Det ærede Medlem sagde selv, at Følgen af dette Motiv blev en samlet, vel overtaent Fremtidsplan fra Regjeringens Side, og som Følge af denne Plan maatte man stoppe op, navnlig med Hensyn til Sernbanegaardsforholdene ved Kjøbenhavn. Der kunde være mange Ting, man maatte være varsom med, som vel under andre Forhold kunde være nyttige og ønskelige, saaledes f. Ex. Sernbaneforholdene i Kjøbenhavn, og saa spøiede han til, at Ministeriet vilde nøie